

zoodat de onderkant hel opblinkt. 'n Magnifiek gezicht, zoo'n vogel met uitgeslagen wieken middenin den eindeloozen polder, en zijn genooten tierend en joelend vol vreugde en jolijt rondom. Sterns hebben ook zulke maniertjes.

In de luwte van de heg kan ik gerust een kwartier toeven, en allerlei gedachten over vroeger beleefde grutto's-avonturen komen in mijn brein. 't Aardigste is wel, hoe het ons eens gelukte er eenige fraaie foto's van te vervaardigen. Het was op een mooien morgen in 't laatst van Mei, dat we een nest met vijf eieren vonden, welke juist op 't uitkomen stonden. De vogels waren natuurlijk half dol van angst voor hun broedsel, vooral in deze periode, en kwamen, ondanks onze aanwezigheid, vlak bij 't nest. Toen hebben we er 't kiektoestel bijgezet, en zijn een uur of drie aan het werk geweest. Verscheidene goedgeslaagde foto's waren het loon voor onze moeite. Drie ervan illustreeren het artikel van Dr. Ernst Schäff in het prachtige werk „Meerwarth und Soffel, *Lebensbilder aus der Tierwelt*, Vögel II.", verscheidenen mijner lezers wellicht bekend.

De keurige foto, die hiernevens gaat, is echter niet van mijn vriend, maar van Mr. Smith Whiting, een van Engeland's beste amateur-vogelfotografen, die vooral op Schouwen heel wat mooie kieken van zee- en moerasvogels maakte. Ook deze grutto is daar vandaan, en mij door den fotograaf gracieuselijk geschonken, tegelijk met eenige andere, waarvan er reeds een paar in „Op de Hoogte” verschenen *).

Ik hoop nog eens meer in de gelegenheid te komen, u met het superieure werk van dezen Brit in kennis te brengen.

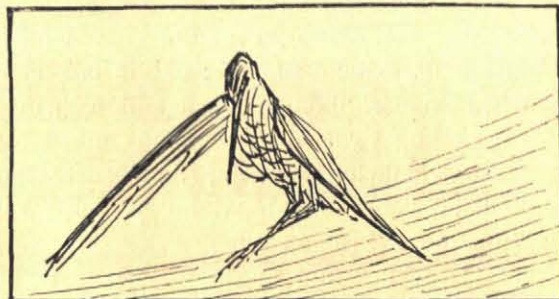
Wageningen.

A. B. WIGMAN.

EEN WINTERWANDELING.

(Vervolg van blz. 462).

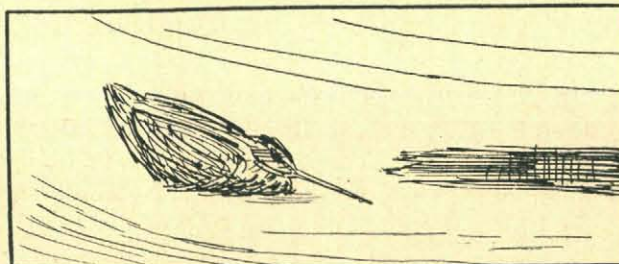
IETS verder staan twee oude verdraaide, verwrongen knotesschen. Takken zitten er niet aan. Het zijn er twee, die reeds met hun voet in 't graf, in dit geval de sloot, staan. De wind heeft de sloot vol sneeuw gejaagd. Scherp gerande duinen buigen zich over 't ijs, voor de boomen een op ening vrij latend. In zoo'n windgat is natuurlijk een wak. Weer vluchten een paar vogels bij mijn nadering. Nu heb ik een aardige ontmoeting, die alles goed

.... zooals meer steltloopers dat doen.

*) C. f. de Maart-aflevering 1913 van genoemde periodiek.

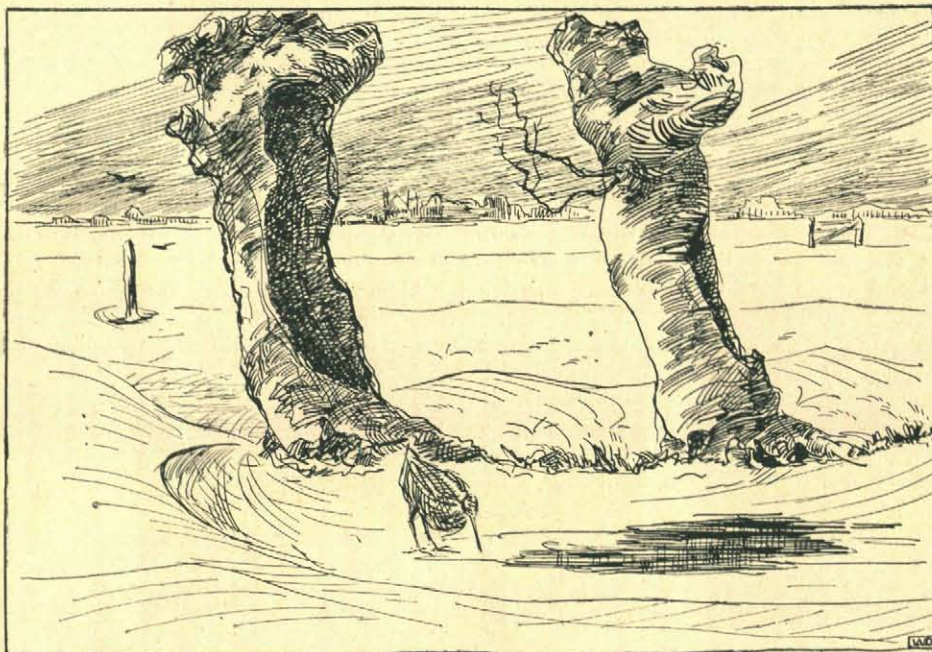
maakt. In de grijze lucht hoor ik plotseling het bekende scherpe kèk-kèk van een snip. Ik kijk verwonderd op, want snippen zijn hier om dezen tijd niet. Daar valt een licht gekleurde vogel, op de manier zooals meer steltloopers dat doen, een pas of tien van me verwijderd, op het ijs neer:

Hij hurkt direct neer.

't is een houtsnip. Ik blijf roerloos staan. Hij hurkt direct neer op het ijs; zijn donkere oogjes zien naar me.

Dat neerhurken geeft hem niets, hij blijft er even goed om zichtbaar. De lange snavel rust op 't ijs, maar komt niet aan het water. Ik maak onwillekeurig een beweging, want het staan in de hoge sneeuw maakt mijn beenen ijskoud. Onmiddellijk rijst hij op en blijft roerloos met kromme knieën staan, zoo'n echte snippehouding. Dan opeens een ruk en daar gaat hij de hoogte in, op snippe-manier in zigzag, bliksemsnel; soms is 't of hij over zijn kop buitelt. (Wat een prachtschot — houtsnippen *f* 1.30, vette smienten — —). En hij was meer dan onder schot, we stonden oog in oog. Maar wonderlijk, hij maakt een zwenking in de lucht en valt naast op dezelfde plaats weer neer. Vreemde beesten toch.

.... en blijft roerloos met kromme knieën staan.

'k Heb ook eens gezien, hoe een van mijn kennissen een bokje van een snippestee afschoot, en hoe er naast het gedooide vogeltje plotseling een ander oprees, dat we niet hadden gezien, verwonderd rondkeek en toen weer wegdook. Mijn hout-snip zat nu echter niet zoo lang meer als den eersten keer. Met het bekende kèk-kèk werpt hij zich plotseling in de lucht en verdwijnt spoedig in het reeds donkerende grijs. De betoovering is verbroken. 'k Ril van kou en loop stampvoetend over de enkele onbesneeuwde plekjes het weggetje langs.

W. J. DIJK.

LENTE.

LENTE, schoone lente, weldra zult ge er weer zijn!

Lente met nieuw, ontwakend leven, uitbottende heesters en struiken, groenende boomenpracht, zingende vogelwereld, spoedig zult ge uw grooten rondgang door de natuur aanvaarden, haar het bruidskleed aantrekken en ons streelen door de bedwelmende bloesem- en bloemengeur; ge zult ons den winter doen vergeten. Lang, wel lang laat ge ons op u wachten. Het is alsof alles in ons begint te spreken bij uwe nadering, alsof al het gevoel zich concentreert op één punt, op één gedachte: Lente. Het is alsof we niet langer *kunnen* wachten, alsof we worden verteerd door een vurig verlangen u weer te zien, en daarom valt het wachten ons zoo zwaar.

Maar nu zult ge er toch spoedig zijn. Het was een kleine tegemoetkoming aan ons verlangen dat ge reeds op enkele plaatsen het nieuwe leven, langzaam, bij kleine hoeveelheden deed geboren worden, om ons niet inééns te verblinden met uw schoonen glans, waarvoor we, overstelpt, onze oogen zouden moeten sluiten.

Reeds heb ik u op mijne wandelingen gezien aan een stillen boschzoom, waar ge met uw gulden tooverroede eenige sneeuwkllokjes ten nieuwen leven hadt opgewekt. Het was één van de eerste plekjes, want ge hadt u overtuigd hoe droevig het er was, en ge wildet de sombere poëzie van het woud wat opvroolijken.

En ge hebt u verder gespoed om ook andere planten op te wekken uit den doode.

Hoe monotoon was de heide in uw afwezigheid! Geen bijen en mugjes zoemden of dansten in het zonnelicht; als een vaal kleed strekte zich het doode landschap voor ons uit. Zwaar en klagend suiste het in de dennenboomen en het klagelijk geluid groeide aan tot een somber orkest, waaruit de wensch en smeekbede drong: »O Lente, keer spoedig terug.«

Ook de beukeboomen stonden daar met hun gladgrijze stammen en wuifden met hun takken mee op den maat van die muziek....

Maar nu zal de winter spoedig voorbij zijn! Als een juichkreet gaat het door het gansche land en de sterkte van het geluid roept alles in het leven terug. Spoedig kunnen we ons weer in de natuur vermeien en haar geheimzinnige rijkdommen en schatten bestudeeren.

Wat een teer gevoel en kunst spreekt er uit een plekje, waar blauwe viooltjes en anemoontjes in zoete harmonie staan! Hoe langer we er naar kijken, hoe meer het tot ons begint te spreken

Op het oogenblik dat ik dit schrijf staat me zoo'n plekje helder voor den geest en ik verblijd me er over, het spoedig in werkelijkheid te zien, den fijnen geur die eruit opstijgt in te ademen terwijl ik de zachte muziek der vogels hoor. Het is alsof de stam van den boom, aan wiens voet dit plekje geschapen is, weer begint te leven, het is een innerlijke drang tot u, o Lente, het nieuwe leven wil eruit, en de rijstjes schieten weer op, de knoppen botten uit, ze